

בתי המשפט

א 023861/07 בש"א 152688/08	בית משפט השלום תל אביב-יפו
תאריך : 04/03/2008	
	בפני : כב' השופטת נועה גרוסמן

בעניין : THE GALLUP ORANIZATION LNC . 1

KRIEER JAMES REUBEN . 2

OBRIEN STEVEN DENNIS . 3

STEWART CHRISTOPHER ALAN . 4

. 5 לוי יעקב

המבקשים (הנתבעים) ע"י ב"כ עו"ד פייל

נגד

כסיף איתן

המשיב (התובע) ע"י ב"כ עו"ד קסטנר

החלטה**עניינה של הבקשה :**

בפני בקשה לביטול היתר המצאה מחוץ לתחום.

היתר ההמצאה הוענק במסגרת בש"א 157826/07 על ידי כב' סגנית הנשיא השופטת שושנה אלמגור, בהחלטתה מיום 28.5.07. החלטה ניתנה במעמד צד אחד. לאחר שההמצאה בוצעה על ידי התובע הם הגישו את הבקשה הנוכחית לביטול היתר ההמצאה.

התביעה :

אתייחס בהחלטתי לכתב התביעה המתוקן כפי שהוגש ביום 24.10.07. התביעה הינה תביעה כספית ע"ס 376,835 ₪ נכון ליום 19.3.07, יום הגשת כתב התביעה המקורי.

התובע הינו אזרח ישראלי והוא מנהלן של שלוש חברות כדלקמן :
טל-גאל חברת הרייטינג הישראלית בע"מ, מחקרי סינגל-סורס וחברת סופר פאנל בע"מ.

הנתבעת 1 החזיקה החל מיום 2.1.02, את כל המניות בחברת **גאלופ ישראל**.

לטענת התובע, הנתבעים 2-4 הינם מנהלי הנתבעת 1 הרשומים בתדפיס רשם החברות. הנתבע 5, שאינו צד לבקשה הנוכחית והתווסף רק ביום 24.10.07, עם הגשת כתב התביעה המתוקן, ולאחר שכבר ניתן היתר ההמצאה שביטולו נתבקש כאן, היה מנהלה הכללי של גאלופ ישראל בתקופות בהן ארעו, על פי הנטען, האירועים הרלבנטיים נשוא התביעה.

בין התובע לבין גאלופ ישראל, התנהלה בוררות, שהסתיימה בפס"ד לטובת התובע. התובע מגולל בכתב התביעה, את האירועים שלשיטתו הביאו לכשלון פסה"ד בבוררות. התובע טוען, כי לאחר שהליך הבוררות נגמר בפס"ד לטובתו, הוא לא כובד למרות שאושר, ומכאן התביעה כנגד בעלי המניות והמנהלים של גאלופ ישראל בעבר ובהווה, אשר לשיטתו גרמו לכך שפסק הבוררות לא כובד. זהו פסק-דינה של כב' הבוררת עו"ד הלנה ביילין מיום 26.12.04, אשר אושר בביהמ"ש המחוזי הנכבד ביום 18.5.05, ולפיו חוייבה גאלופ ישראל לשלם לתובע 251,197 ₪ בצירוף הוצאות.

בכל הנוגע לנתבעים 1-4, הם המבקשים כאן, טוען התובע כי הייתה להם מעורבות עמוקה מאוד בענייניה של גאלופ ישראל, עד כדי כך שהנתבעת 1 היא זו שניהלה בפועל את גאלופ ישראל.

הנתבעת 1 אף טירפדה, לטענת התובע, את הנסיון להסדיר את חובה של גאלופ ישראל לתובע, למרות שהייתה מודעת היטב לחוב הקיים במועד קיום הליכי הבוררות, היא בחרה שלא לשלמו. על פי הנטען, היא פעלה בשני מישורים שתכליתם אי תשלום החוב של גאלופ ישראל לתובע. מצד אחד, פעלה לחיסול של פעילות גאלופ ישראל ומצד שני, הותירה את הישות המשפטית על כנה ללא ביצוע פירוק, הן כמגן מפני תביעתו של התובע והן כפלטפורמה לפעילות עתידית.

הנתבעת 1 רכשה, לטענת התובע, את מניות חברת גאלופ ישראל וניהלה את גאלופ ישראל בפועל תוך שהיא בוחרת שלא לשלם את החוב.

התובע סבור כי הנתבעים 2-4, שאלה בעלי מניותיה של גאלופ ישראל, מונו כולם מטעמה של הנתבעת 1 והם עושים ועשו בעבר שימוש לרעה במסך ההתאגדות של גאלופ ישראל על מנת להמנע מתשלום חובה לתובע.

אשר לנתבע 5, נטענת אחריות אישית גם לגביו.

לטענת התובע, כיום, אין לגאלופ ישראל פעילות כלשהי ואין לה עובדים. התובע אף לא פעל בהליכי הוצל"פ למימוש פסק הבוררות שאושר, שכן נודע לו כי גאלופ ישראל התפרקה מכל נכסיה.

לתביעה זו, הוגש כתב הגנה רק מטעם הנתבע 5. הנתבעים 1-4 עתרו כאמור לביטול היתר ההמצאה מחוץ לתחום השיפוט.

הבקשה :

המבקשים טוענים, כי אין בסיס משפטי למתן היתר המצאה בנסיבות תיק זה. סבורים הם כי תקנה 500 **לתקנות סדר הדין האזרחי**, תשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות"), אינה חלה בעניינם.

לגרסתם, יש לבטל את ההיתר שניתן כנגד המבקשים 2-4, שכן הבקשה אינה מגלה עילה.

התובע ביסס, לגרסתם, את טענתם כלפי נתבעים אלה על דוח שגוי של רשם החברות.

לשיטתם של המבקשים, העובדה שהמבקשים 2-4 רשומים בדוח כמנהלים בנתבעת 1, אינה יוצרת עילת תביעה אישית נגדם.

לא זו אף זו, הדוח שצורף איננו של הנתבעת 1 אלא של גאלופ ישראל.

התובע אינו מפרט בבקשתו איזה מעשים הוא מייחס לכל אחד מהמבקשים 2-4 והיכן בישראל הם פעלו.

כמו כן, המבקשים 2-3 הינם דירקטורים בנתבעת 1, אך המבקש 4 אינו דירקטור בנתבעת 1, ולא נטען או הוכח לגביו כי הוא נושא משרה בנתבעת 1 ולפיכך דין היתר ההמצאה כנגד המבקש 4 לבדו, להדחות במובהק.

המבקשים סבורים, כי היה מקום לצירוף דו"ח של רשם החברות האמריקאי, ולא של רשם החברות בישראל, שכן הדין אשר אמור לחול על התביעה כנגד נתבעים אלה הינו הדין האמריקאי ולא הדין הישראלי.

המבקשים מוסיפים, כי נטל ההוכחה בבקשה לביטול היתר המצאה אל מחוץ לתחום השיפוט, רובץ על שכמו של התובע/המשיב, זאת משום שהוא מבקש היתר המצאה מקורי.

הדיון במעמד הצדדים, בבקשת הביטול הינו למעשה דיון בבקשה המקורית.

התובע לא עמד, לטענת המבקשים, בנטל הזה ולא הציג ראיה מינימאלית התומכת בבקשתו, למתן היתר המצאה למבקשים מחוץ לתחום השיפוט.

הליכי הבוררות עליהם מסתמך התובע, נוהלו בינו לבין חברת גאלופ ישראל, כאשר המבקשים, הנתבעים 1-4, לא היו צד לאותם הליכי בוררות.

הנתבעת 1 היא חברה נפרדת לחלוטין מגאלופ ישראל, ולכן אין כל עילה להרמת מסך ההתאגדות בין שתי חברות אלה.

אף אחד מהחלופות המנויות בתקנה 500 לתקנות לא התקיימה. הנתבעת 1 היא חברה אמריקאית המאוגדת בדנוור ארה"ב, היא אינה רשומה במרשם החברות בישראל.

הנתבעים 2-4 הינם אזרחי ארה"ב וזה מקום מושבם, אין להם כל זיקה למדינת ישראל. לדידם, אין שחר לטענות התובע כאילו הנתבעת 1 קשורה להליכי הבוררות, סירבה לממן תוצאותיהם, חייבת לממנם או רוקנה את גאלופ ישראל מכל תוכן. כמו כן, לא ברור כלל האם המעשה או המחדל המדובר, בוצעו בתחומי מדינת ישראל.

מבחינת אופיים של המעשים והמחדלים הנטענים, אין צמידות גיאוגרפית לישראל ואף אם בוצעו, דבר המוכחש, הרי שהביצוע יכול להיעשות בנקל מחוץ לתחומי מדינת ישראל.

הפסיקה מבחינה, בין מקרים בהם הנזק נעשה בישראל, שאז קיימת לביהמ"ש סמכות שיפוט, לבין מקרים בהם נגרמה התוצאה הנובעת ממעשי הנזיקין בישראל, שאז אין לביהמ"ש סמכות לדון בתובענה. כלומר, במקרה שבו רכיב הנזק בלבד אירע בישראל, לא ניתן לבסס סמכות שיפוט לביהמ"ש בישראל.

לא צוין בבקשה, איזה מעשה או מחדל עשה כל אחד מבעלי הדין, במיוחד כאשר הנתבע 4 כלל אינו דירקטור בנתבעת 1, כפי שפורט לעיל.

לגרסת המבקשים, אין להחיל כאן את תקנה 500 (10) לתקנות. אין לומר כי מדובר בבעלי דין דרושים או נכונים לתובענה.

המבקשים סבורים כי מר יעקב לוי, הנתבע 5, צורף לתובענה כדי להכשיר באופן מלאכותי את הפורום בישראל, ובכך להתנות לכאורה סמכות כלפי הנתבעים 1-4.

המבקשים טוענים, כי התובע אינו עומד במבחן שלושת השלבים, כלומר האם ביהמ"ש מוסמך לברר את עילת התביעה נגד המבקשים – שלב א' – האם אין המדובר בתובענה חסרת יסוד – שלב ב' – האם יש הצדקה עניינית לחייב את המבקשים להתייצב בישראל – שלב ג'.

כאמור, המבקשים טוענים כי התביעה כנגד יעקב לוי, מלאכותית ובלתי ראויה וכנגד המבקשים עצמם לא קיימת כלל עילת תביעה.

כמו כן, סבורים הם כי יש להחיל את הדין האמריקאי ולא את הדין הישראלי, גם אם קיימת עילת תביעה נגד הנתבעים 2-4 היא רחוקה מדי ולתובע אין עילת תביעה טובה כנגד הנתבעת 1. אין כאן עילה להרמת מסך ההתאגדות נגדו.

אי לזאת, סבורים המבקשים, כי ביהמ"ש בישראל אינו הפורום המוסמך לדון בתובענה, יש להחיל דין זר, אמריקאי. לטענתם, התובע לא עמד באף אחד מן החלופות של תקנה 500 לתקנות.

לחילופין, מתוקף שיקול דעת ביהמ"ש, יש לקבוע כי אין זה צודק ונכון לדון בענין בפני ביהמ"ש ישראלי.

עמדת התובע :

התובע סבור, כי יש לדחות את הבקשה, ולהותיר את ההיתר שניתן לביצוע המצאה מחוץ לתחום על כנה.

אשר לנתבעים 2-4, מדגיש התובע כי הם צורפו לכתב התביעה ונתבעו כדין. אין זה נכון לומר שהוא הטעה את ביהמ"ש, כאשר הציג מצג שמדובר במנהלי הנתבעת 1. תדפיס רשם החברות מראה במפורש, כי הכוונה היא לכך שהמבקשים 2-4 היו מנהלי החברה ואין כאן כל הטעיה.

המשיב סבור, כי הוא עמד היטב בנטל להוכיח, כי התקיימו בעניינו תקנות 500 (7) ו-500 (10) לתקנות. עמדת המבקשים אינה מוצדקת, ואף נטולת הגיון.

הבקשה להיתר המצאה, מפרטת באריכות את עוולות המבקשים בתצהיר המצורף.

הנטל בו צריך לעמוד המבקש, בבקשה למתן היתר המצאה, הינו נטל לכאורי בלבד ולא כפי שטוענים המבקשים צורך להוכיח.

אשר לתקנה 500 (7) סבור התובע, כי תקנה זו קובעת שעל מבקש היתר המצאה להוכיח, כי התובענה מבוססת על מעשה או מחדל בתחום המדינה. לטענתו, הוא עמד בנטל הראשוני הזה ואף יותר מכך.

הוא הראה את מעורבות המבקשת בנעשה בחברה, את ביצוע חיסול פעילות החברה באמצעות המבקשת, והעובדה שהתקיימו הליכי בוררות יקרים בין החברה, שהייתה ריקה מתוכן, לבין התובע זמן רב לאחר חיסול החברה.

טענות המבקשים, כי כל המעשים הללו לא נעשו בישראל, אינן מוצדקות. אם החברה היא חברה ישראלית, הרי גם אם יש לה בעיית מניות זרה ודירקטורים זרים, יש להכפיף את פעילותם של כל הגורמים הזרים הללו לדין הישראלי, גם אם מעשיהם נעשו בחו"ל.

התובע סבור, כי התנהלות בעלי מניות בחברה ישראלית והתנהלות מנהלים בחברה ישראלית, לא תחשב כפעילות שבוצעה בחו"ל רק מבחינת מקום מושבם של המבצעים.

לדידו, פעילות אורגנים בחברה ישראלית, אינן אמורות להיות נשלטות על ידי הדין החל על פעולות אלה במדינת מושבם של אותם אורגנים. בהקשר זה, מפנה התובע לאנלוגיה מאמנת בריסל, בדבר סמכות שיפוט ואכיפת פסקי דין בעניינים אזרחיים ומסחריים, לסעיפים 46-47 ל**חוק החברות**, בהקשר לכך שלגאלופ ישראל אשר נשלטה על ידי המבקשים, לא הייתה פעילות אחרת זולת בישראל.

יתרה מכך, עוולה שנעשתה על ידי אורגן תוך כדי פעילותו בחברה ישראלית, שעניינה פגיעה בנושים ישראלים של החברה, אינה יכול להתבצע אלא בישראל בלבד.

אי לזאת, יש להחיל את טענת התובע את הוראות תקנה 500 (7) ל**תקסד"א** גם בעניינו.

עוד סבור התובע, כי אף תקנה 500 (10) חלה כאן. המבקשים מביאים בבקשה טענות שונות, לרבות טענות כי הנתבע 5 אינו קשור לענין נשוא התובענה והוא התווסף רק באופן מלאכותי כדי ליצור תקומה להורות על תקנה 500 (10) **תקסד"א**.

התובע מוסיף, כי מבחן שלושת השלבים התקיים כולו במקרה דנן, האירועים נשוא התביעה דנן משלבים מסכת עובדתית ומשפטית שכל הצדדים, לרבות נתבע 5 היו חלק ממנה.

התובע אף צירף קלטת שיחות, שנערכו עם הנתבע 5 כדי להוכיח את מעורבותו הפעילה של הנתבע 5 ואת היותו בעל דין דרוש, ולא מלאכותי כפי שנטען.

התובע מפנה לבש"א 165952/07, שם נדחתה בקשת הנתבע 5, לסלק את התביעה נגדו על הסף.

הטענה כי לנתבעים 1-4 אין מה לתרום לבירור מחלוקת בין המשיב לבינם, הינה טענה ריקה מתוכן.

התביעה כנגד הנתבע 5 היא תביעה לגיטימית אשר ראוי לה שתבורר והנתבעים 1-4 הם בעלי דין נכונים ודרושים בתביעה זו כמובנו של ביטוי זה לתקנה 500 (10) ל**תקסד"א**.

עילת התביעה כנגד הנתבעים 2-4 היא עילה טובה מכח היותם דירקטורים בחברה. על אורגן של חברה עשויה להיות מוטלת אחריות אישית במעשיו, ככל שהדבר נוגע לנתבעים 2-4 על פי סעיף 253 ל**חוק החברות תשנ"ט – 1999**, ניתן להטיל עליהם אחריות אישית. עוד מציין התובע כי המעשים הנטענים נעשים לפני תיקון 3 ל**חוק החברות**.

ככל שהדבר נוגע לנתבעת 1, קיימת עילת תביעה טובה גם נגדה. עיקר טענות המבקשת, הנתבעת 1, נסמכות על עקרון האישיות המשפטית הנפרדת, המבדיל לכאורה בינה לבין גאלופ ישראל, אולם בכתב התביעה טען התובע, כגרסתו לאחריות ישירה של הנתבעת 1 ולא רק מתוקף מעמדה מול גאלופ ישראל ולכן קיימת לגרסתו, עילת תביעה ישירה גם נגדה.

לחילופין, בנסיבות אלה שהתובע מפרט בתגובה, טוען הוא, כי אם קיים מסך התאגדות בין גאלופ ישראל לבין הנתבעת 1, יהא זה נכון להעלימו שכן השימוש באישיותה המשפטית של החברה נועד למעשה להתגונן מפני תביעתו של התובע.

אי לזאת, יש להכשיר את ההמצאה מחוץ לתחום גם על פי הוראות תקנה 500 (10) לתקנות.

אשר לשיקול דעת ביהמ"ש, טוען התובע, כי משפטית ועובדתית אין מקום להפעלת שיקול הדעת, לחובת התובע ולטובת המבקשים בנסיבות המקרה דנן.

בסוגיית הפורום, טוען התובע כי הפורום בישראל הוא הפורום הנאות להדרש לתובענה גם כלפי המבקשים, וכי יוכיח זאת בבקשתו המקורית.

לדידו, העובדה שהנתבעת 1 היא חברה המאוגדת בדלור ארה"ב, והיות הנתבעים 2-4 אזרחי ארה"ב אינה יוצרת לארה"ב זיקות יותר מאשר לישראל. ראשית, בעלי דין ועדים רבים מצויים בישראל יותר מבארה"ב. שנית, שיקולי הנוחיות בימינו הינם בחזקת טפל ההולך אחר העיקר.

לטענת התובע, הדין שאמור לחול בתובענה זו הוא הדין הישראלי ולא הדין האמריקאי.

אשר לטענות בדבר מקום ביצוע העוולה, לכאורה בארה"ב, טוען התובע כי אין להזקק לכך שכן מדובר בחברה ישראלית, שהיא זו שרוקנה מתוכן ולכן יש לשפוט את פעולות הריקון הללו לפי הדין הישראלי.

על כן, עותר התובע, לדחיית הבקשה והשארת ההוראה להיתר המצאה מחוץ לתחום על כנה.

השאלות המצריכות הכרעה:

יש לבחון את היתר ההמצאה המבוקש, על פי הפרמטרים הבאים:

1. נטל ההוכחה.
  2. תקנה 500 (7) תקסד"א, האם המעשה או המחדל נעשו בישראל.
  3. תקנה 500 (10) תקסד"א, האם מדובר בבעלי דין דרושים ונכונים לתובענה בישראל.
  4. סוגיית הפורום.
- אבחן את השאלות אחת לאחת.

נטל ההוכחה:

נטל ההוכחה במישור זה, מוטל על שכמו של המשיב, הלא הוא המבקש היתר ההמצאה מחוץ לתחום.

מטבע הדברים, הדיון בבקשה זו מתקיים תחילה במעמד צד אחד בלבד ולפיכך הדין בבקשה הנוכחית, בבקשת הביטול הינו למעשה הדיון בבקשה המקורית.

ראו ע"א 4601/02 ראדא תעשיות אלקטרוניות בע"מ נ' BODSTRAY COMPANY LTD פ"ד נח (2) 465;

רע"א 8420/96 מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות בע"מ, פ"ד נא (3) עמ' 789 ;
ע"א 837/87 הוידה נ' הינדי, פ"ד מד (4) 545, 548-549 (1990) ;

יש לבחון האם המשיב הרים את הנטל.

תקנה 500 (7) תקסד"א:

על פי תקנה זו, יש להראות כי עסקינן במעשה או מחדל בתחום המדינה.

כב' השופט אורי גורן, בספרו "סוגיות בסדר דין אזרחי" מהדורה תשיעית סיגא – הוצאה לאור בע"מ, עמ' 689, מנתח תקנה זו וכותב:

"ההלכה היא, שלא די בקרות הנזק בישראל כדי שתצמח עילה למתן היתר המצאה לחוץ לארץ מכוח תקנה 500(7). כל שנאמר, נקבע לצורך מתן היתר על פי תקנה זו הדורשת קיומו של מעשה או מחדל בתחום המדינה...הכלל הוא, שהדין החל על העוולה הוא דין מקום ביצועה".

דהיינו, היתר ההמצאה ניתן, לא על סמך מקום קרות הנזק, אלא על סמך המקום בו בוצעה העוולה.

לגרסת המבקשים, מאחר ומקום מושבם בחו"ל, הרי כל מעשה או מחדל, גם אם נעשה הדבר מוכחש, נעשה בחו"ל ועל כן אין תוקף להוראות תקנה זו.

ברם, אני מעדיפה במישור זה את עמדתו של המשיב, לפיה, המעשה או המחדל תוצאתם בישראל והם נעשו דה פקטו בישראל.

גם אם ניתנה הוראה על ידי מאן דהוא בחו"ל, ודבר זה יש לברר לגופו, הרי תחולתה של ההוראה הייתה בישראל, ולפיכך מדובר במעשה או מחדל בתחום המדינה. על כן, במקרה דנן יש מקום לקבל טענת המשיב כי המבקשים ביצעו מעשים ומחדלים בתחומי המדינה, והם אלו אשר גרמו את הנזק. קביעה זו מתיישבת עם סיפת הציטוט המובא לעיל, כי הדין החל על עוולה, הינו דין המקום בו התבצעה.

תקנה 500 (10) תקסד"א :

המלומד גורן כותב בעמ' 690 בספרו לעיל כי בקשה להיתר המצאה לפי תקנה זו, יש לבחון בשני שלבים:

"בשלב הראשון, יש לבדוק, אם התובענה הוגשה "כהלכה" לגבי הנתבע המקומי. אם התשובה היא חיובית, ייבחן המקרה בשלב השני "מתוך ראיה כוללת של כל הנסיבות".

– בהמשך נכתב –

"המבחן להוצאת צו להמצאה מחוץ לתחום, על יסוד תקנה 500 (10) לתקנות, הוא בתשובה לשאלה ההיפותטית הבאה: לו שני נתבעים היו מתגוררים בארץ, כלום ניתן היה לצרפם ביחד באותו כתב תביעה?".

מבחן זה הוגדר בפירוט ברעא 04 / 3872 נחמן וילנסקי נ' Metallurgique de Gerzat S.A. נט (1) 24, עמוד 30:

"מי הוא בעל-דין זר אשר ייראה כבעל-דין זרוש או נכון בתובענה? מדובר בבעל-דין אשר היה נחשב צד נכון לתביעה

אני סבורה, כי בחינת השאלות הנ"ל, מובילה למסקנה כי היה מקום ליתן היתר המצאה מכוח תקנה זו. המבקשים, טענו כי התובענה כנגד הנתבע 5 היא תובענה מלאכותית, שכל תכליתה להכשיר צירופם של הנתבעים 1-4 אליו ובפועל אין המדובר בבעלי דין נכונים ודרושים לתובענה כאן.

בכל הכבוד, אחלוק על גישה זו.

הנתבע 5 הוא בעל דין ראוי, שאת ההליכים נגדו יש לברר לגופם, כפי שקבעתי בבש"א 165952/07.

המשיב טוען, כי הנתבע 5 לא פעל בחלל ריק וכי המבקשים פעלו ונתנו הוראות בהתאם. על כן, המבקשים הם בעלי דין נכונים וראויים לבירור התובענה בישראל, לא רק כלפי הנתבע 5, אלא גם במישור של הטענות הישירות כלפיהם.

אם הנתבעים 1-4 נתנו הוראות בשבתם בארה"ב, אשר היו מיועדות כלפי פעילות גאלופ ישראל, וגרמו נזק בישראל, הרי הם בעלי דין נכונים ודרושים לתובענה בענין זה.

טענותיהם, כאילו מקום הנזק שולי למקום מתן ההוראה, אינן מקובלות עלי. המפץ אירע בישראל וזהו מקום השיפוט.

סוגיית הפורום הנאות :

האם ראוי לדון בתובענה זו על פי הדין האמריקאי, שם מקום מושבם של המבקשים או על פי הדין הישראלי, לפי מקום מושבם של המשיב ושל גאלופ בישראל והנתבע 5?

המבחן אשר על פיו יקבע בית המשפט מהו הפורום הנאות אשר בפניו על תביעה להשמע, הינו מבחן מירב הזיקות (ראו ברע"א 3144/03 אלביט הדמיה רפואית בע"מ נ' AREFUAH [SERVICOS DE SAUDE S/C LTDA](#), פ"ד נ"ז (5) 414).

יישום מבחן "מירב הזיקות לעניין", מחייב להביא בחשבון את כל הנסיבות הרלוונטיות ולקבוע על יסודן, מהי המדינה שראוי לקיים בה את ההליך המשפטי.

אולם, נקודת המוצא היא שהעניין צריך להתברר בבית המשפט המוסמך אליו הוגשה התביעה (ראו [רע"א 2903/96 מסיקה נ' דולנס, פ"ד נב \(1\) 817](#)).

בע"א 45/90 [שמעון עבאדה נ' תקווה עבאדה, פ"ד מח \(2\)](#), 77, כותב השופט חשין בפיסקה 24 לפסק הדין:

**"... דוקטרינת הפורום הלא נאות [לא] תופעל כדבר שבשיגרה;
נהפוך הוא: הדוקטרינה תופעל רק במקרים שבהם קיימת
נחיתות משמעותית של פורום הדיון בהתייחס לפורום
האלטרנטיבי."**

סקירת הנתונים והצדדים הקשורים לתביעה זו, מעלה כי אמנם מקומם של הנתבעת 1 והמבקשים 2-4 הוא בארה"ב, אולם, גאלופ ישראל הינה חברה ישראלית וחרף הטענה כי היא נשלטה, כפי שנטען על ידי הנתבעת 1, ע"י הנתבעים 2-4 או מי מהם, הרי שפעולותיה צריכות להשקל לפי הדין הישראלי, מכוח היותה חברה ישראלית.

על כן, אני קובעת כי הפורום הנאות להדרש לתובענה הינו ביהמ"ש בישראל.

סיכום:

מן המקובץ לעיל, אני דוחה את הבקשה.

היתר המצאה מחוץ לתחום, אשר ניתן ביום 28.5.07 ישאר על כנו.

ב"כ המבקשים הודיע, כי יפוי הכח ניתן לו רק לצורך בקשה זו, ולפיכך יואיל להודיע למרשיו, תוצאות הדיון בבקשה וחבותם להגיש כתב הגנה תוך 30 יום מקבלת החלטה זו.

הוצאות הדיון בבקשה בסך 2000 ₪ בצירוף מע"מ, ריבית והצמדה כחוק, יחולו על המבקשים.

ניתנה היום כ"ז ב אדר א, תשס"ח (4 במרץ 2008) בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

נועה גרוסמן 152688/08-54678313

גרוסמן נועה, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה